Год. I.

Варна, Сѫбота, 27 Юний 1892 г.

Брой 50

ЦѢНИ.

За абониранье на вѣстника:

За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.
„ старъ брой . . . 50 ст.

За обявленията:

1) Въ единъ стълбъ:
На 4 стр. за цицер. редъ 20 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ — 50 ст.

2) Въ два стълба:
На 4 стр. за цицер. редъ—50 ст.
„ 1 „ „ „ „ 3 л.

За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правѭтъ важни отстѫпки.

АБОНАМЕНТЪТЪ ВЪ ПРѢДПЛАТА

Записванието на новъ абонатъ става всѣкога отъ началото на текущето шестмѣсечие.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

„Всичкитѣ права на свободата сѫ основани на правдата; за туй първата длъжность на свободата е да защищава правдата“.

АДРЕССЪ:

За писма статии и рѫкописи:
До Редакцията
За пари (въ бонове и записи)
До П. Бобчевский

РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА
се помѣщава въ **домъ Бобчевский, № 335, срѣщу Централната градска градина.**

Редакцията не отговаря за съдържанието на публикуванитѣ писма и съобщения, щомъ не сѫ отъ специалнитѣ ѝ дописници.

Неупотрѣбенитѣ рѫкописи се врѫщатъ, ако се платѭтъ пощенскитѣ разноски.

Неплатени писма не се приематъ.

Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонатъ има право да си достави загубений брой, но току слѣдъ получването на слѣдующий брой. Инакъ, слѣдъ туй врѣме, плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Редакторъ-Издатель
П. БОБЧЕВСКИЙ

Редакцията е взела за правило да не испълнява никакви порѫчки, които не сѫ придружени съ стойностьта.

За обявленията се плаща слѣдъ първото публикуванье.

НИКОЛАЙ ЧАЛѪКОВЪ,

честь има да обяви на почитаемата публика, че отваря въ гр. Варна, No. 911 Мусала, постоянно

АДВОКАТСКО ПИСАЛИЩЕ

и че приема да бѫде защитникъ по углавни и повѣренникъ по граждански и търговски дѣла прѣдъ всичкитѣ сѫдилища въ България.

Прѣвежда отъ Турски и Гръцки езици на Български.

(3—280—1)

НАШИТѢ ГЪРЦИ И НОВИЙТЪ ЗАКОНЪ ЗА УЧИЛИЩАТА.

Отъ идущий мѣсецъ трѣбва да почнѫтъ приготовленията за прѣдстоящата учебна година по новъ законъ, споредъ който първоначалното учение въ страната трѣбва да става на оффициалния езикъ. Занимава ни по това ново въведение въпросътъ, който се възбуди миналата зима въ гръцската камара, въ Атина, че българското правителство насилвало едни свои подданници, именно тия отъ гръцската народность, като имъ запрѣтявало да се учѫтъ на своя езикъ. Това, всѣкой помни, бѣше една цѣла демонстрация въ гръцкитѣ патриотически крѫгове и, твърдѣ естественно, отъ патриотическа глѣдна точка трѣбваше да намѣри почва и у насъ, у нашитѣ гръцки високостоящи тъй-же патриотически, нека тъй да кажемъ, крѫгове. Къмъ интерпелацията на гръцкитѣ въ Атина депутати се присъединихѫ тукъ у насъ гръцкитѣ митрополити въ Пловдивъ и Варна съ протести противъ рѣшението на Народното Събрание за това учение на български, яви се даже и дипломатическо обяснение между двѣтѣ правителства и се свърши съ туй, че нашето правителство обѣща да внесе въ идущето Събрание нѣкои измѣнения.

Какво ще стане сега, какъ ще се учѫтъ дѣцата на нашитѣ подданници-гърци въ училището: на гръцски или български? — Най-напрѣдь, нашето правителство не може да бѫде на сигуръ, че, ако внесе нѣкои измѣнения въ Събранието, ще бѫдѫтъ непрѣмѣнно приети, та за туй да не се почувствува никакъ отговорно, като спрѣ дѣйствието на закона въ тѫзи точка, прѣди да се съгласи Събранието. Още. Ако правителството спрѣ закона кассателно гърцитѣ, логически слѣдва да спрѣ и за всички други народности, защото ако то спира за гърцитѣ за туй, че имало искание отъ Гърция, а не спира за другитѣ, значило би, че дава пѫть на другитѣ, да правѭтъ протести и демонстрации, та да се спрѣ, т. е. да бѫде несправедливо, не еднакво за всички. Но пъкъ да спрѣ за всички народности — е равносилно на всичко друго, освѣнь законность: да правимъ закони, за да ги четемъ само за хубость или да ги тѫпчемъ . . . Таквазъ испълнителна власть, таквозъ правителство ний не можемъ да си прѣдставимъ въ конституционна държава.

Гръцкитѣ патриоти не искатъ да става първоначалното учение на гръцкитѣ дѣца на оффициалния езикъ. Има ли нѣщо патриотично, за Бога, въ тая тѣхна претенция? Ний се рѣшаваме да кажемъ, че това е безсмислица, произлѣзла само отъ фанатизмъ, какъвто може да има само у нѣкои буйни гръцски натури. Митрополити, расли и одъртѣли подъ гръцско небе, дошли тука и, безъ да ги бие съвѣсть, протестиратъ противъ тѫзи точка на закона за училищата! Патриотически и политически съображения сѣднѫли тѣ да развиватъ надъ главата на нашия тукашенъ гъркъ, че не било въ интереситѣ имъ да се учѫтъ дѣцата на оффициалния езикъ. Каква несъобразителность, каква дивотия! Какво ли добро чакатъ тия кѫсоглѣди до смѣхъ гръцски владици, заедно съ своитѣ подивѣли отъ фанатизмъ нѣколцина съвѣтници калугери, отъ испълнението на волята имъ, изразена въ протеститѣ имъ?! Имаме задъ себе си 10 — 12 години, истекли точно по тѣхното желание въ учението. Да се обърнемъ да видимъ: имаме много гърци, стари и млади, които не знаѭтъ нито дума българска, и каква имъ е ползата? Като доиде стражарь, приставъ, бирникъ, сѫдия и прч. по служебна работа, глѣдатъ го като дървета, не умѣѭтъ да се защитѭтъ, да възразѭтъ, да обяснѭтъ, считатъ го за черкезинъ и разбойникъ, като не разбиратъ какво иска, защо и какво ще върши, и резултатътъ на всичко туй е тѫпченье на правата имъ, като незапазени отъ самитѣ тѣхъ, съгласно законитѣ ни! Тѫпчи, тѫпчи и тѫпчи — нищо друго не може съ хора, които не разбиратъ и не искатъ да разберѫтъ своитѣ права, своитѣ длъжности, своето человѣческо достоинство, като поддапници. — Отишли ли сѫ тѣзи фанатици да попитатъ незнающия български ни да чете, ни да пише, ни да говори, гъркъ, какво иска да учи? Помислили ли сѫ тѣзи, храни Боже, умни владици, че въ турско врѣме и българи и гърци ходѣхѫ даже въ турски училища да се учѫтъ на турски, защото бѣше оффициаленъ езикъ, защото бѣше необходимо нуженъ, защото този езикъ даваше хлѣбъ, пазеше права?! Идиоти, тѣ мислѭтъ, че щомъ се учѫтъ на български, ще станѫтъ българи! Това ги глождi тѣхъ. Ами въ турско врѣме като се учехѫ турски, станѫхѫ ли турци опия българи и гърци? Напротивъ, станѫхѫ турци неученитѣ простаци, които сѫ въ състояние да продадѫтъ и баща си, а не само вѣрата си. Ще ли ни каже нѣкой: защо тогава правителството иска да се учѫтъ на български? Не само българското, ами всичкитѣ правителства искатъ да се знае оффициалния езикъ, та да испълняватъ редовно длъжноститѣ си, повинноститѣ си къмъ държавата. Инакъ не може и да бѫде. Задължителностьта да се учи и оффициалния езикъ, само като езикъ, явно е, не даде никакви резултати. А турскийтъ съвършенно особенъ елементъ, твърдѣ естественно, не може да се учи на български: нито вѣра, нито обичаи, нито обряди сѫ сходни въ що да е съ прѣподаванията въ нашитѣ училища, като оставимъ на страна всичко друго.

Удивително, наистина! Има ли въ Гърция държавни първоначални училища, освѣнъ на гръцски езикъ? Глупаво е даже, да се допустне и исключение тамъ. А ставатъ ли гърци тамъ всички, които се учѫтъ на гръцски? Ясно е, като бѣлъ день, че гръцкитѣ митрополити и тѣхни нѣкои калугери иматъ за цѣль просто да правѭтъ пакость, да възбуждатъ и заблуждаватъ мѣстнитѣ гърци и да затрудняватъ съ своитѣ амбиции. правителството въ една стѫпка, колкото умѣстна, толкова и полезна за самитѣ гърци. Ний сме въ положение да докажемъ това. Прѣди да изложимъ мислитѣ си въ печата, ний нарочно държехме много срѣщи и разговори съ тукашни гърци върху учението на дѣцата имъ първоначално по български и съ публична дума исповѣдваме, че ни единъ гъркъ не намѣрихме да не удобрява туй. Доста се указватъ даже, че сѫ оставили гръцкитѣ първоначални училища и сами, безъ да ги е билъ нѣкой по главата, пращатъ дѣцата си въ български училища, за да се научѫтъ оффициалния езикъ, който имъ е потрѣбенъ на всѣка стѫпка. Извѣстно ни е тъй сѫщо, че нѣколцина гръцски юноши слѣдватъ въ държавнитѣ реални гимназии. И кой ги кара най-сетнѣ, да ставатъ българи? Слава Богу, не сме вѣ опия врѣмена, когато сѫ се насилвали хората да си оставѭтъ вѣрата и да приематъ друга. У насъ има пълна вѣротърпимость. — Нека бѫде, ако ще и циганинъ — все едно; само оффициалнийтъ езикъ да знае.

Слѣдъ всички тия необорими фактове въ живота, намъ никакъ не се вѣрва, че нашето правителство ще си позволи незаконностьта, да отстѫпва отъ закона, който му е прѣдложенъ за испълнение. Свободно си е то, разбира се, да си прави проекти и прѣдложения въ Събранието за измѣнения, но намъ не ни се вѣрва и това още, че ще се намѣрѭтъ прѣдставители, освѣнъ Пловдивский единъ гъркъ, д-ръ (не ни иде на умъ сега почтенното му име, но бѣше съ окончание д и с ъ), които да се съгласѭтъ да се върнѫтъ назадъ, едва като сѫ дали крачка.

П. Б-й

ЮРИДИЧЕСКА АРЕНА.

За гражданскитѣ дѣла, които сѫ подсѫдни и които би трѣбвало да сѫ подсѫдни на мировитѣ сѫдии.

(Продължение отъ брой 48).

Да видимъ сега кои искове подпадатъ подъ пунктъ 2-й на чл 15-й отъ Гражданското Сѫдопроизводство. Тоя пунктъ (2 й), който цитирахме и по-горѣ, гласи: „Искове, относящи се *до всичкитѣ расчленения на правото на собственность*, когато се отнасятъ до *недвижими имоти*, стойностьта на които не надминува *хилядо лева*“. Сега трѣбва да се спремъ на *правособственностьта върху недвижимитѣ имоти*, и на *расчленения та ѝ*, за да видимъ кои *вещни искове за недвижимости* сѫ подсѫдни на мировитѣ сѫдии. Правособственностьта сѫ *правата*, които имаме въ едно нѣщо: а) *Правото за служенье* (jus utendi) съ туй нѣщо; на пр., ако е конь, да го яздимъ или впрѣгаме да ни слугува; ако е домъ, да живѣемъ въ него; б) *Правото за ползоизвлачанье* (jus fruendi) отъ нѣщото; т. е. да искарваме полза отъ него; напр., ако е домъ, да го даваме подъ наемъ и да ставаме притежатели ний на наемната плата, ако ли е овошка, да сѫ наши овощията, които тя ражда, и в) *Правото за располаганье* (jus abutendi) съ нѣщото, било да го отчуждимъ, било пъкъ да го потрѣбимъ. На пр., правото да го продадемъ, комуто и за каквато цѣна искаме. Туй послѣдньото право се ограничава само за *обществена полза*, както се разбира отъ прѣдписанието на чл. 68 на Конституцията ни, който гласи, щото *принудителното отстѫпванье имотъ* да става заради *държавна* или *общественна полза*, и то съ справедлива и „*прѣдварителна заплата*“. Съ собственностьта не трѣбва да се смѣсва *владѣнието*, за което ще говоримъ отдѣлно, когато ще се занимаваме съ пунктъ 3 й отъ занимающий ни членъ 15-й на Сѫдопроизводството. И тъй, съ думитѣ у пунктъ 2-й на членъ 15, „*расчлененията на правото на собственностьта върху недвижими имоти*“ се разбиратъ: а) *правото за ползуванье* или увуфрукта (usufructus), т. е., правото *да се ползуваме отъ имотъ, който само* **не можемъ да отчуждаваме** и който сме длъжни да пазимъ тъй, като да бѣше имотътъ наша собственность, но отъ който можемъ да извлачаме лично или чрѣзъ другиго ползи до когато ни е прѣдоставено право, по закона или по договора, чрѣзъ който сме придобили туй право. На пр., чл. 3 и 74 б) отъ закона за настойничеството даватъ да се разбере, че родителитѣ, доклѣ навършѫтъ дѣцата имъ 18 години, иматъ право да се располагатъ съ *доходитѣ* на личнитѣ имоти на послѣднитѣ. Друго расчленение отъ правособственностьта е: б) *Правото за служенье* (usus), притежательтъ на каквото право само може да си служи съ нѣщата *за лична потрѣба*, но нѣма право да отстѫпва нито да дава подъ наемъ туй свое право другиму, което послѣдньо право има само пълний собственникъ и притежательтъ на правото за ползуванье. Имѣющий право за служенье може само лично да си служи съ нѣщото и да му прибира плода, но всичко туй само не посрѣдственно, за себе си. Туй право може да се нарече *ограниченъ узуфруктъ*. б) Третьо расчленение на правото на собственностьта е *правото за обитаванье* (habitation), което е сѫщо единъ видъ право за служенье, но още повече ограничено. То е *само* право *за живѣенье* въ нѣкой домъ. Тѣзи двѣ права сѫ по-ограничени отъ узуфруктътъ, т. е. отъ право ползуваньето въ широкъ смисъль, защото, както се каза и по-горѣ, тѣ — *правата за служенье и обитаванье — не могѫтъ нито да се отстѫпватъ, нито да се даватъ подъ наемъ, нито да се ипотекиратъ (да се товарѭтъ съ дългъ), нито да се налага секвестъръ или възбрана върху тѣхъ, а пъкъ* **узуфруктътъ може да се отстѫпва и да се дава подъ наемъ.** Найсетнѣ, четвърто расчленение на правособственностьта, до което се отнася п. 2-й отъ чл. 15, сѫ *сервитутитѣ*. Сѫщинскитѣ сервитути се наричатъ вещни, за отличие отъ *личнитѣ* сервитути, както казватъ нѣкои на правата за ползуванье, служенье и обитаванье, като и тѣзи послѣднитѣ права сѫ единъ видъ *права върху чуждъ имотъ* (jus in re aliena), но тѣ, личнитѣ сервитути, се прѣкѫсватъ съ смъртьта на лицето, на което тѣ принадлѣжѫтъ, когато сѫщинскитѣ (вещнитѣ, земнитѣ) сервитути могѫтъ да траѭтъ до тогазъ, до когато сѫществува земята, на която тѣ служѫтъ. При всѣкий сѫщинский (вещенъ, поземенъ) сервитутъ има двѣ земи (недвижимости): една, която служи на другата; отъ туй именно и названието сервитутъ (*служебность*). Французский Гражданский кодексъ опрѣдѣлява сервитута (поземний) тъй: *Сервитутътъ е тегоба, наложена върху една недвижимость за служенье и полза на недвижимость, принадлѣжаща на другъ притежатель. Потье* дава слѣдньото опрѣдѣление: *Сервитутътъ е правото, което има притежательтъ на една недвижимость върху съсѣдна недвижимость за удобство на неговата.* Като сервитутитѣ сѫ отъ областьта на вещното право, за туй и исканията, относящи се до сервитутутѣ сѫ *вещни искове.* Да изброимъ сега по главнитѣ искове, които се подразбиратъ у п. 2 на чл. 15: Исковетѣ за право на а) *минуванье прѣзъ чужда земя*, б) *за водопровеждане*, да прѣкарва нѣкой водопроводъ (трѫби и кюнци) и каналъ (геризъ, прокарванье помийни води и други нечистотии) прѣзъ земята на другиго, в) *водоистичанье*, водоизливанье, водокапенье, да може нѣкой да оставя да се истича водата отъ неговата земя, напр. отъ двора му въ врѣме на пороенъ дъждъ, прѣзъ земята на другиго, както да се отичатъ водитѣ отъ »капкитѣ“ (отъ стрѣхитѣ) на едно здание въ двора на другиго, г) за *водочерпенье*, да може нѣкой да черпи, т. е. да си вземе вода отъ чуждъ имотъ (отъ чешма, отъ кладенецъ, отъ частна рѣка) или само за пиенье, или за поенье животнитѣ си, или земята си (градина и др.); д) да нѣма право да си отваря съсѣдътъ ми врата или прозорци отъ къмъ моя дворъ; е) *за градоотстояния*, които трѣбва да се пазѭтъ отъ съсѣдитѣ (на пр., да нѣма право да си направи съсѣдътъ ми нужникъ до прѣдѣла на моя дворъ, освѣнъ цѣлъ метръ по на навѫтрѣ, както е билъ винаги тоя нужникъ отъ незапомнено врѣме, а сѫщо да нѣма право да си копае кладенецъ или воденъ изворъ (да схваща води) на таквозъ разстояние до майката на моята вода, щото да стане туй причина за прѣсъхванье или намаление на моята вода, която притежавамъ азъ отъ край; ж) *за разстояния при саденье дървета*, на каквото може да се поврѣдѭтъ дърветата въ моята недвижимость; з) да имамъ право да си турямъ грѣдитѣ отъ мое здание върху чуждо и др. т.

(Слѣдва).

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВѪТРѢШНИ

— Отъ Стара Загора г-нъ *Стоилъ Ивановъ*, за когото бѣхме съобщили въ минѫлия брой, че се е лишилъ отъ кѫщата си, съборена отъ тамошното кметство, ни телеграфира едно копие отъ телеграммата си до г-на Министра на Вѫтрѣшнитѣ работи, съдържаща оплакванье, че кметството не давало вѣрни свѣдѣния, че коммисия не се назначавала за оглѣдъ на кѫщното мѣсто, та иска справедливата защита на г-на Министра.

Нищо, разбира се, неможемъ да кажемъ по сѫществото на таквозъ оплакванье, а ний като допустнѫхме отбѣлѣзването на факта, тъй злѣ отразенъ върху частнитѣ интереси, поддържаме по принципъ, че таквозъ (макаръ законно) насилие отъ община въ таквизъ градове не би трѣбвало да се допуска. Нашитѣ градове нѣма нужда да цъфнѫтъ изведнъжъ съ прави улици и красиви домове, а по напрѣдъ да цъфнѫтъ работитѣ имъ. Частно за Ст. Загора пъкъ, ако вземемъ историята му, ще видимъ твърдѣ жаловити страници и трѣбвало би да се радваме, че макаръ и куптори сѫ се замогнѫли да направѭтъ жителитѣ му.

Изобщо, нашето мнѣние е, че е съсипително това допустнѫто и отъ законитѣ събарянье въ градоветѣ. Този, който има врѣме да си прави кѫща хубава, не ще пита общината. Впрочемъ, въ закона за град. общини има единъ пунктъ, който задължава кметоветѣ да се грижѫтъ и за *подпиранието* на нездравитѣ здания и плѣтища. Разбира се, това е за случай, когато зданието не влѣзва подъ планъ, но пъкъ и тия планове . . .

— В. *„Нашето Първо Изложение“* съобщава съ отдѣлни листове, че ония г-да, които желаѭтъ да го получаватъ прѣзъ периода, когато ще трае изложението, *трѣбва още отъ сега да се абониратъ.*

— Минѫлата сѫбота вѣстникътъ ни не излѣзе, защото втората година ще почнемъ отъ Юлий м-цъ, за да уравнимъ срокътъ му съ годината. Отъ втората година ще почне и подлистникътъ за българското Цариградско направодно дружество въ 1862-1863 години. За допълнение на зимнѫшнитѣ два половинъ — броеве, редакцията употрѣби расходътъ за да даде на читателитѣ си два пробни броя отъ сатирическо-хумористическия вѣстникъ. *„Ехо“* първийтъ отъ които е подъ печатъ.

— Разградскийтъ в. *„Бѣлий Ломъ“* зачепкалъ възбудения ни въпросъ за сръбско-българскитѣ *отношения*, като *отворилъ* съврѣменното политическо положение и го направилъ присѫщно на въпроса.

Ний се надѣваме, че читателитѣ ни сѫ разбрали какво казахме и искахме; слѣдователно, че на положенитѣ отъ *„Бѣлий Ломъ“* въпроси *ний отговорихме въ размишленията си.*

— В. *„Свобода“* удостояваше нашия редакторъ за сѫдебенъ приставъ и го накичваше съ задни цѣли, интриги и прч. желания.

Твърдо сме увѣрени, че нашитѣ читатели не очакватъ отъ насъ какъвъ да е отговоръ, било за дертоветѣ, било за удостояванието, било за сѫществото на въпроса. Само на *„Свобода“* ще кажемъ (защото иска), че *„дертъ“* може да има само у частно заинтересовани хора. Да се простираме — недостойно и глупаво е.

— Въ село Марковча, Ново Пазарска околия, се билъ загнѣздилъ единъ хубавецъ, който съ нѣкакво евангелиенце на славянски езикъ, съ много парченца книжки, надраскани съ молифъ неразборчиво, въ родѣ египетскитѣ хероглифи, още и съ восъчени свѣщици и др. инструменти, спечелени по Божественно таинственно срѣдство (като, напр., десетьтѣ заповѣди на Моисея) — съ всички тия работи г ство му . . . лѣкувалъ болни и недѫгави безъ разборъ. Нашийтъ този светецъ правялъ муски и, главното, не билъ цѣритель никакъ за бо, да прости. Тъй, напримѣръ, за една муска взелъ отъ едного селенина (глупавъ селенинъ! Не се ли е оплаквалъ отъ лихвари?) тамамъ два наполеона, на другиго само единъ наполеонъ (трѣбва да е билъ по-малко боленъ) и на много други по 5 и по 10 лева, а който не му платилъ (и той билъ само единъ), обущата му взелъ.

Но нѣщо небожественно се случило: г-нъ кметътъ поглѣдалъ-поглѣдалъ на току написалъ една друга *муска*, въ видъ на актъ, и пратилъ цѣрителя съ тѫзи муска да цѣри г-на окол. Началникъ въ Новий Пазаръ. . . .

Тъй ни съобщаватъ отъ Марковча, а отъ Новий Пазаръ — какъ е излѣкувалъ г. началникъ не знаемъ.

Желали бихме, да чуемъ, че на такива шарлатани, като този полусветия, се прилагатъ законитѣ ни съ най — голѣмата строгость. Защото не е вѣкътъ на тѣзи суевѣрия и съ простодушието на нашия селенинъ не трѣбва тъй шарлатански да се постѫпва.

— Запитватъ нѣкои за врѣмето въ Варна, да ли е тъй дъждовито, като другадѣ, та не врѣди ли на морското къпанье. Отговаряме на интересующи се, че всичкото врѣме до недѣля бѣше даже горещо. Малъкъ дъждецъ бѣше расхладилъ врѣмето само въ недѣля, а отъ тогава врѣмето е пакъ изрядно и ежедневно кѫпаньето е съ пълно удоволствие. Освѣнъ туй този лѣтенъ сезонъ ще има два-три пѫти въ седмицата увеселителни тренове отъ Руссе, а и платата по желѣзницата е твърдѣ малка отъ началото на м. Май

— Въ Шуменъ нашитѣ корреспонденции отъ *„Българинъ“* сѫ се приписвали на г-на адвоката Ат. П. Краевъ и този послѣдний се принудилъ да иска отъ насъ да обявимъ истината.

Не е само г-нъ Краевъ, който се принуждава да ни пише, а твърдѣ мнозина отъ разни мѣста, — хора, които даже съвсѣмъ не познаваме, — постоянно искатъ да кажемъ, че не сѫ тѣ, които ни пишѫтъ. Види се, заинтересованитѣ личности, за които се е случвало да се пише, не глѣдатъ да си поправѭтъ грѣшкитѣ, или да се поклонѭтъ прѣдъ истината, ами ходѭтъ да търсѭтъ съ свѣщь, *кой е той*, който е смѣилъ да пише, защото, като го намѣрѭтъ, ще тръгнѫтъ да ровѭтъ минѫлото и настоящето на живота му, ще го окичѫтъ съ епитети и цѣли, та ще питатъ: *какво значение има, какво достойно нѣщо може да излѣзе отъ такъвъ и такъвъ човѣкъ?* И туй ще бѫде, разбира се, опровержението, освѣнъ и омразата, враждата, която ще се гони между тѣхъ. Мислимъ, че констатираме една несъмнѣнна истина, и истина, която — съ съжаление казваме — е твърдѣ развратна вече характерна чърта по насъ. Защо да вършимъ туй? Ний сме вчерашни дълговѣчни роби на едно развалено плѣме, нѣмаме още нито второ поколѣние въ политическия си животъ, а, освѣнъ туй, кой е безъ пороци въ този свѣтъ? А слѣдва ли за туй да не си казваме поне нѣкои *общественни* пороци и то подъ една деликатна, колкото се може, форма? — Не, не! Не е въпросътъ *кой пише*, а *истина ли пише.* Ако пъкъ нѣкой се е оскърбилъ, се е наклѣветилъ, — ни едно-ни двѣ, за ухото отговорника ни, че хайде на прокурора, за *да докаже, че е лѫжа писаното* и тогазъ ний сами даже ще изобличимъ дописника публично и ще го прѣдадемъ на наказание.

Собствено за г. Краева, ний категорически казваме, че *той никога нищо до днесь не ни е писвалъ.* И това го правимъ, защото слушаме отъ 5-6 мѣсеца, че се подозира.

Има си хасъ, да почне всѣкой да иска отъ насъ, да съобщаваме, че не ни пише. Прибавяме, че това е единственъ пѫтъ: безъ сериозна причина ни черно, ни бѣло отъ насъ за кой е.

МѢСТНИ.

— Нашийтъ тукъ до сегашенъ старший лѣкарь при държавната I-классна болница, г-нъ *Дръ Пюскюллиевъ*, е назначенъ за директоръ на Гражданското Санитарно Управление въ София.

Честитимъ на г-на *Дра* отличния му постъ. Той упражнява своитѣ медицински познания само въ нашия градъ 10-12 години наредъ. Непрѣмѣнно добрѣ изучилъ санитарното състояние, особенно нуждитѣ на града ни въ туй отношение, надѣемъ се, той не ще пропуска случаитѣ за удовлетворението имъ.

— Въ града ни се намираше Главнийтъ Воененъ Прокуроръ, г-нъ подполковникъ Агура, за ползуванье отъ морски бани.

— Правителството се е распоредило, споредъ както се научаваме, да се постави *10-дневна карантина* на тукашното пристанище за ония пѫтници, които идѫтъ отъ нѣкои русски градове, гдѣто върлува холерата. Длъжностьта на карантиненъ лѣкарь била възложена на г-на д-ръ Славчева отъ града ни.

— Намѣстила се е въ града ни (на площада при Съборната Църква) една голѣма палака, въ която търсящитѣ развлечение ще намѣрватъ разни фигури съ точки за стрѣлба съ *сачми* и нарочно приготвени тамъ пушки. За всѣко стрѣленье се плаща по 5 ст., а упражненията сѫ приготеени и за добри и за слаби стрѣлци,

— Княжескийтъ Намѣстникъ, Министръ-Прѣдсѣдательтъ, г-нъ *Стамболовъ*, пристигнѫ въ града ни заедно съ госпоѭата си въ срѣда, 24-й того, и се установи на кьошкъ въ лозьята — Г-нъ Министръ щѣлъ да прѣстои въ града ни повече врѣме.

— Благодарение на обстоятелството, че градътъ ни се посѣщава отъ високи гости, отъ една страна, и на настойчивото исканье на г-на градския началникъ, отъ друга, — улицитѣ почнѫхѫ да се метѫтъ и поливатъ, макаръ нередовно и смѣшно да става всичко туй.

— Тукашнийтъ Окрѫж. Сѫдъ разглѣдваше тия дни такъвъ единъ процессъ: една мома иска отъ майка си наслѣдство бащино, като усиновена дъщеря. Майката отказва сѫществуването на усиновление. По тѫзи причина дъщерята, чрѣзъ своя повѣренникъ, адвоката Ранкова, е поискалъ отлаганьето на дѣлото, за да докаже чрѣзъ свидѣтели акта на усиновлението си *по сѫществующий тогава обичай* (прѣди издаваньето на закона за усиновлението). Сѫдътъ отложилъ разглѣжданьето до призованието и изслушваньето на свидѣтелитѣ.

По този случай расказва ни се и единъ съвършено неизвѣстенъ, може би, на читателитѣ ни обичай на усиновление чуждо дѣте: една жена селянка, взела една храненица за свое дѣте. Усиновлението станѫло при свидѣтели съ поставянье дѣтето голо на едната везна, а на другата везна — камъкъ, който се дѣлалъ, до като получи равна съ дѣтето тежина. И сега даже тѫзи майка държела камъка за усиновителенъ актъ на дъщеря си.

— Варненскийтъ *желѣзенъ* павильонъ е вече занесенъ въ Пловдивъ на Изложението и нашийтъ съгражданинъ. г-нъ *П. Мишайковъ*, упълномощений отъ тукашното Общ Управление, е билъ вече тамъ по настаняваньето му. Това споредъ Пловдивскитѣ вѣстници.

— Матуритетнитѣ испити въ тукашната мѫжска държавна гимназия се свършихѫ. Явили се на испитъ 5-ма ученици, именно: Кардамъ Дечковъ, Миревъ . . . . Паликаровъ, Иванъ Фиковъ и Стефанъ Шишковъ. Всички издържели испита успѣшно. Отъ страна на Министерството на Народното Просвѣщение е присѫтствувалъ на испититѣ главний инспекторъ при сѫщото министерство, г-нъ д-ръ Добревъ.

— Вчера се е прѣдставила прѣдъ г-на Княжеский Намѣстникъ една търговска депутация отъ града ни.

— Вчера се е прѣдставило на г-на Княжеския намѣстникъ чиновническотото тѣло въ града ни.

ПИШѪТЪ НИ ОТЪ:

Търново. По покана отъ Общ. управление събрахѫ се гражданитѣ и съставихѫ редовно настоятелство на дружеството „Св. Кирилъ и Методий.“ Записахѫ се и волни помощи въ сумма отъ около 600 лева.

— Единъ окол. мировий сѫдия е разглѣждалъ дѣло за дѣлба и опрѣдѣлилъ да се раздѣлѭтъ 5-тѣ коня въ натура между трима братия . . . Искатъ да кажѫтъ, че рѣшението било таквозъ, за да не може да се испълнява.

— Отъ тукашната дѣвическа гимназия сѫ уволнени неотдавна нѣколко ученички. Мирише на женски социализмъ, но, право да кажѫ, и на мене не ми се вѣрва да е по тѫзи причина.

Q.

Руссе. Общественното мнѣние въ гр. Руссе, като се начене отъ виснитѣ крѫгове, дори до ученическата скамейка исцѣло е погълнѫто за днесь отъ единъ само въпросъ. Този въпросъ е, че директорътъ на Руссенската Държ. Реална Гимназия Д. Мариновъ е даденъ отъ Аппелативний Прокурорски Надзоръ подъ углавно прѣслѣдванье за кражба на държавни фондове. Азъ самъ фигурирамъ въ качество на свидѣтель по това дѣло (Дѣло № 42/92 г.) и се дълбоко убѣдихъ отъ множеството показания на многото свидѣтели и отъ разни писменни документи отъ самия директоръ на гимназията, които се намиратъ вече въ рѫцѣтѣ на сѫдебнитѣ власти, че г-нъ Д. Мариновъ е вършилъ всевъзможни умишленни спекулации съ цѣль да присвоява за своя лична облага разни държавни притѣжания на гимназията. Нѣма съмнение, че излизаньето на явѣ на това, повече отъ скандалиозно, дѣло, не можѫ да не произведе потресяюще впечатление на руссенското общество.

Т. Ст. Вълчевъ.

Шуменъ. *Поправка.* Въ минѫлия брой бѣхъ сбъркалъ: Казалъ бѣхъ *„Турцитѣ* въ нашия градъ сѫ повилнѣли“, но несправедливо е, щомъ се разбира за *всичкитѣ турци.* Азъ искахъ да прѣдамъ мисльта си за турцитѣ, *които сѫ се повлѣкли съ разнитѣ Зейдевци и Бейовци.* Защото ний имаме тука турци, които и сами се възмущатъ отъ работитѣ на Зейдевци и Бейовци.

Българинъ.

Свищовъ. На 14-й този мѣсецъ, станѫ тържественното освѣтяванье на новопостроеното училище въ българското-католическо. с. Бѣлени, по нарочна программа, издадена отъ кмета на общината. На това тържество присѫтствува и Г. Княжеский Намѣстникъ, та за това то станѫ едно изъ небивалитѣ празднества въ Свищовский окрѫгъ и което дълго врѣме ще помнѭтъ и споменуватъ не само Бѣленчени, но и другитѣ тамъ съсѣдни села.

Сутриньта, часътъ около 5 рано отъ тукъ Г. Княжеский Намѣстникъ потегли за село Бѣлени, придруженъ отъ г. г. окр. управитель, ревизорътъ Муткуровъ, прѣдсѣдательтъ и членоветѣ на окр. пост. коммиссия, градскийтъ кметъ и множество граждани, като на половината пѫть спрѣ и направи една малка закуска на воденицата на Свищовский търговецъ Михаилъ К. Аврамовъ, гдѣто послѣдния бѣше го поканилъ нарочно единъ день по рано. Тъкмо часътъ въ 7 се отправихѫ за с. Бѣлени, и прѣди да стигнѫтъ тамъ, бѣше посрѣщнѫтъ г. Княжеский Намѣстникъ на половината пѫть отъ множество млади юнаци (момци), ѣздачи, които отъ радость само се надпрѣпускахѫ на прѣдъ колата на г-на Княжеския Намѣстникъ. Тъкмо часътъ 8 прѣди обѣдъ г. Княж. Намѣстникъ пристигнѫ въ с. Бѣлени, гдѣто на край селото, при нарочно окрасени триумфални врата, бѣше посрѣщнѫтъ отъ Духовенството, кметството, учителитѣ и ученицитѣ, членоветѣ на учснолюбивото дружество „Царь Симеонъ“ и множество народъ отъ двата пола. Послѣ тѫзи церемония, запаснитѣ войници, всички все отборъ момци, пожелахѫ да распрѣгнѫтъ файтона на г. Княжеский Намѣстникъ и да го заведѫтъ на рѫцѣ, гдѣто щѣше да стане тържеството за освѣтяваньето на училището, но той отказа това и тогава народътъ загради колата и съ пѣсни, пѣяни отъ момитѣ, пристигнѫ при училището. — Тукъ въ присѫтствието на всичкото население се извърши службата по освѣтяваньето отъ Свищовски Архиерейски Намѣстникъ отецъ Ив. Булатовъ, като на училището се даде името *„Царь Борисово“*. Слѣдъ освѣтяваньето на училището, училищний Инспекторъ г. М. Арнаудовъ държа рѣчь подобающа на тържеството, а подиръ него учительтъ отъ Никополъ г. Кайтазовъ държа тоже подобна. Като се свърши тѫзи церемония, г-нъ Княжеский Намѣстникъ се порасходи изъ селото, а часътъ около $11^{1}/_{2}$ присѫтствува на угощението, което кметството на тѫзи община даде въ честь на високия гость и тържеството.

На угощението присѫтствувахѫ повече отъ 50 души граждани и селяни, поканени отъ кметството.

При обѣда се напиха слѣдующитѣ наздравици отъ тия лица. Бѣленский Кметъ, К. Томовъ, напи наздравица за г-нъ Княжеский Намѣстникъ Ст. Стамболовъ; г-нъ К. Намѣстникъ напи за здравьето и дългоденствието на Н. Ц. Височество Княза; училищнийтъ Инспекторъ пи за здравьето на г-нъ Министра Живкова; Архиерейски намѣстникъ Булатовъ — за майката на Н. Ц. Височество Княгиня Клементина; Окр. Управитель г. Ивановъ — за майката на г-нъ Княжеский Намѣстникъ, прѣдсѣдательтъ на окр. коммиссия — за жителитѣ на с. Бѣлени. И други още имаше за Българский народъ и Българский войникъ.

Слѣдъ обѣда, почнѫ се игранието на хоро и българскитѣ рѫченици, играни отъ момцитѣ и момитѣ на селото, и подиръ като г-нъ Княжеский Намѣстникъ постоя и поглѣда игритѣ и се поразговори съ селянитѣ на общината, тръгнѫ за Свищовъ, не по сухо, както дойде, а съ една лодка по Дунава и при непрѣкѫснѫти »урра!“ отъ населението, свиреньето на музиката и пѣеньето на пѣвческий хоръ, потегли отъ с. Бѣлени и пристигнѫ въ г. Свищовъ тъкмо на врѣме, когато вече се явяваше буря по Дунава.

Забравихъ да ви споменѫ, че слѣдъ водосвѣта който станѫ за освѣтяваньето на училището, Дружеството „Царь Симеонъ“ провъзгласи за свой почетенъ прѣдсѣдатель г-на Ст. Стамболова, което той прие, като подари 100 лева на Дружеството.

Това тържество вѣчно ще се помни отъ българи въ с. Бѣлени, защото нѝ-да-ли нѣкога сѫ виждали тѣ подобно нѣщо.

Казанлѫкъ (*Отъ Редакцията*). По въпроса за хващаньето на убийцитѣ въ с. Имитлий, постоянний ни дописникъ ни пише на дълго, като прѣдизвиканъ отъ писмото на „*Митю*“ отъ сѫщий градъ. Уважаемийтъ ни дописникъ утвърждава, че нѣкои подозрѣни лица сѫ задържани, но *дѣйствителнитѣ убийци не сѫ още хванѫти* и прѣдполага се, че се крияѫтъ въ гората при селото. Дописникътъ ни изразява общото мѣстно негодование по този случай и свършва тъй:

„Другъ е въпросътъ, да имаме работа съ нѣкои тлъсти яребици; но да се рѣшишъ да хванешъ и вържешъ нѣколко души „голѣми хайдути и кръвопийци“, въоржжени съ цѣлъ арсеналъ отъ пушки, револвери и патрони, и криящи се нѣкждѣ изъ гъсталацитѣ на една дѣвственна гора и готови да отнематъ живота на всѣкиго, на когото пожелаѭтъ — това съставлява едно прѣдприятие, съпряжено съ редъ „трудности“ и „неприятности“ . . . Истина е, че всѣкой го е страхъ да ги издаде, „защото ще заплати съ главата си“, защото това *кръвнишко* село ще прави още много и много пакости, до като се ходи по бѣли гащи . . . “

Трѣбва, значи, да се съгласимъ, че тия кръвници въ тѫзи гора правѭтъ силно безспойствие на околнитѣ жители, и, като имаме добръ законъ за разбойничествата, не се стѣсняваме да кажемъ, че властьта ще направи добрѣ да екзекутира селото, това разбойническо лѣгло, и да махне чувствително надѣждата за прокопсия отъ разбойничества и прѣстѫпления въ това мѣсто.

Стара Загора. *Да се чуди човѣкъ.* На 12-й того вечерьта бѣхѫ събрани нѣколцина въ градската градина, между които бѣ и адвокатътъ г-нъ Кожухаровъ. Въ това врѣме дойде при тѣхъ единъ извѣстенъ по дѣлата си, Сладкаровъ, и се обърнѫ съ слѣднитѣ думи къмъ г-на Кожухарова: „*въ името на кмета, Мирчо М. Стояновъ, прѣдлагамъ Ви да излѣзете отъ градината*“. Отговорътъ на тѣзи смѣшни думи бѣше: „съобщете кмету, че посѣтителитѣ на градината могѫтъ само тогава да излѣзѫтъ, когато той (кмета Мирчо) притѣжава крѣпостенъ актъ за собственность“.

На другий день, на сѫщото мѣсто, въ градината по обикновенному пияхѫ си кафе нѣколцина души, между които пакъ бѣше г. Кожухаровъ. Г-нъ кметътъ пратилъ сестрина си синъ, нѣкой-си Димовъ, да каже на г на Кожухарова, да се насели отъ града ни въ непродължително врѣме, защото тѣ (кметовитѣ хора) били нѣколко души и щѣли да го добиѭтъ единъ день. Както първийтъ, така и послѣднийтъ актъ бѣше извършенъ прѣдъ достатъчно число свидѣтели и за това г-нъ Кожухаровъ завелъ още сѫщий день углавно дѣло въ прокурорството за тия кметови распореждания спрямо мирни хора.

Контра-благодарителенъ адрессъ. Бѣхѫ съобщили въ единъ отъ минѫлитѣ брооове, на вѣстникътъ ви, че при заминаваньето на г-на Козарова за инспекторъ въ Пловдивъ, учителитѣ отъ града и околията му поднесли „благодарителенъ адрессъ“. Вижда се, това нѣщо не е понесло на училищното настоятелство, та опрѣдѣлило двамина отъ градскитѣ ни классни учители, които ходѣхѫ тѣзи дни отъ училище въ училище и поднасѣхѫ единъ листъ на учителитѣ съ прѣдложение, въ името на настоятелството, *които отъ учителитѣ и учителкитѣ искатъ и за напрѣдъ да бѫдѫтъ условени за. такива, да се распишѫтъ на листа, че прѣди били измамени, когато сѫ расписвали „благодарителний адрессъ“*! Резултатътъ бѣ, че единици хора изъ между учителското тѣло се намѣрили да се съгласѭтъ да подпишѫтъ! „Ке ми даешъ пари, клаемъ го мухуротъ“ — казва се, челъ съмъ.

Духовни. Въ града ни има работа Св. Екзархия. Слѣдъ заминаваньето на архимандрита Максима, ставатъ аргосвания на свѣщенници май по съмнителни причини, защото излѣзватъ отъ духовно лице, което . . . (ехъ, да ли е по-добрѣ да се мълчи за загубени кочани?) не внушава вѣра въ пастирско чистосърдечие.

Черновѣждий.

Казанлѫкъ. По случай произшествието въ с. Имитлий, завчера бѣ пристигнѫлъ въ града ни г. Пѣевъ, ревизорътъ при министерството на Вѫтрѣшнитѣ дѣла, който билъ командированъ специално да изучи положението на въпроса по излавяньето на убийцитѣ, които и до сега още не сѫ хванѫти. Пѣевъ е далъ единъ обстоятелственъ рапортъ до министерството. Вѣрва се, че ще да се прѣдприематъ нѣкои екзекуционни мѣрки спрѣмо турцитѣ селяни.

П. БОБЧЕВСКИЙ

по причина на траура въ дома си, не ще приема посѣщения на именния си день — 29-й Юний.

ВАРНА.

(*Продължение отъ брой 49.*)

Нашата община, като и много други общини, вмѣсто да събира пари за посрѣщаньето на обществении налѣжащи нужди, за извършваньето на такива работи, които трѣбва да му дадѫтъ доходи и съ тия доходи да увеличи приходния си бюджетъ, та да може да удовлетворява разумно и непрѣмѣнно неизброимитѣ си нужди; нашата община, казваме, взема приходитѣ, които постѫпватъ отъ гражданитѣ, и ги употрѣбява . . . за исплащаньето на чужди здания, които падали на планъ; употрѣбява ги за отварянье на нови улици, за украшение на града, за правенье на паркове, за устройството на . . . на всичко, което не ѝ докарва ни петаче, и се оправдава, че това трѣбвало отъ хигиеническа глѣдна точка! Това е напрѣки прогрессъ или захващанье отъ краката на работата. Всѣкой иска красивото, хубавото тъй изведнъжъ, но не всѣкой може. А общината ни може ли? — Може, ще ни се каже, защото ето направила ги. Но ето че задлъжнѣла и спрѣла, че нѣма пари! Прѣди десетина години съ тѣсни улици ний насмалко щѣхме да ўмрѣмъ, та неможеше да се почака още нѣкоя година, за да се уредѭтъ по-напрѣдъ доходи за такива непроизводителни расходи! Истина е, че санитарното, хигиеническото подобрение е важна страна на градоветѣ, *но то се постига не само съ такива огромни расходи*, каквито станѫхѫ; пъкъ тамъ, гдѣто именно безъ огромни расходи не може да се постигне, — тамъ е не бутнѫто и сега. Удивително, наистина! Гдѣ останѫхѫ толкова приходи отъ продажба мотии въ и около града? Сè за украшения отидохѫ и, за туй, сé безъ пари стои общината. Но нѣщо по-възмутително: общината, като вижда, че е харчила за каквото не трѣбва, и нѣма за каквото трѣбва, търси *заеми съ лихви* и се вайка, че нѣмало отъ гдѣ да заеме! Не стигатъ прахосанитѣ до сега извънредни и хубави приходи, ами още и лихви ще трапимъ на общинската касса, та работа ще вършимъ! Съ заемътъ общината увеличава расхода си (лихвитѣ) и задлъжнѣва. А да се задлъжнѣва, — това и баба знае. Това е навсѣкждѣ, защото сме се прѣдали на луксове, да даваме пари за събарянье кѫщи, които изчезватъ безвъзвратно. Ний по-напрѣдъ удовлетворяваме лукса, че послѣ ще глѣдаме за приходи, но излѣзва, че не ни остава сила нито луксоветѣ да свършимъ . . . Не е ли тъй: когато общината имаше пари, когато тя бѣше богата прѣди години, расходваше на лѣво и на дѣсно, бѣше жива и енергична, до като успѣ, най на края, да ги разсипе за отварянье на улици, за събарянье и плащанье здания и прч., та сега като нѣма пари и нѣма заемъ, тя мирува, пассува . . . Да може да намѣри пакъ пари негдѣ на заемъ съ лихва, тя ще се съживи пакъ, хемъ ще прави *паркъ*, но не сполучи.

Бѣхме споменѫли, че общината, въ името на интересситѣ си, трѣбва да направи приморски хотелъ, съ който, едно, ще взема голѣмъ доходъ, друго, ще привлече повече посѣтители, които ще оставятъ пари въ града а, слѣдователно, и въ общината, и, третьо, ще даде конкурсъ на мѣстнитѣ хотели и безсъвѣстни дрѣбни търговии. Но едва ли не ни се изсмѣхѫ: това било на смѣтка, но нѣмало пари! Ами че кѫдѣ сѫ събиранитѣ до сега пари, т. е. нѣма ли никакви икономии или какво е то, което е погълнѫло тия икономии? Несѫществующитѣ вече хорски кѫщья и широки двѣ-три улици! Е, като ги имаме тѣзи улици сега, печелимъ ли поне *сравнително съ произведения расходъ*, защото, казахме, трѣбва да печелимъ, за да се контимъ, а не съ данъцитѣ да правимъ удоволствия и украшения и послѣ да търсимъ заеми.

Като правимъ тия расѫждения, ний най-малко не укоряваме, собственно, настоящия съставъ на общината. Ний говоримъ изобщо за *общината*, а не за личноститѣ ѝ. И не само нашата община, но почти всичкитѣ общини страдатъ отъ тая мания — да украшаватъ безъ смѣтка. Нашата цѣль, при туй, е да повлияемъ, ако се може, да не се продължаватъ тия безмисленни, глупави расходи, които постепенно ги съсипватъ, та нуждното остава само въ умоветѣ.

Думата ни е, че съ такива именно расходи нашата тукъ община е испаднѫла на туй положение, да не може да върши нищо, когато има да се върши чудо, ако се распрѣдѣлѣхѫ съ добра смѣтка приходитѣ срѣщу нуждитѣ. Бѣдна община имаме, най-сетнѣ, и трѣбва да се търсѭтъ икономически срѣдства, за да се посъвземе тя. Трѣбва да се оставѭтъ тия врѣдни расходи на страна. И вмѣсто да чака общината, да падне отъ небото заемъ, трѣбва да прибѣгне къмъ единственното срѣдство за да се улесни съ пари: *да открие лотариенъ премиенъ заемъ въ, града* а гражданитѣ трѣбва да се притекѫтъ щедро съ купуваньето на лотарийнитѣобщински *премийни* лозове. Имаше даже едно рѣшение за такъвъ вѫтрѣшенъ заемъ въ общината отъ бившето кметство; нека се увеличи суммата на заема на 500,000 лева (или и повече, ако има надѣжда, че ще сполучи и съ по-голѣма сумма), и да се удовлетворяватъ градскитѣ нужди — Но дѣйствителнитѣ градски нужди.

П. Б-й.

КНИЖНИНА

Борисъ Годуновъ, драма въ стихове отъ *А. С. Пушкинъ.* Прѣвелъ отъ русски и издава *Т. Ц. Трифоновъ.* Стр 94 Цѣна 1 л. 20 ст. Руссе. Печатница „св. Кирилъ и Методий“. 1891 г.

Нѣколко вече отъ съчиненията на Пушкина сѫ прѣведени на български: „Капитанската дъщеря“, „Русалка“, „Моцартъ и Салиери“, „Скѫперникътъ Рицарь“ и нѣкои други. Сега г-нъ Трифоновъ ни дава въ прѣводъ драмата „Борисъ Годуновъ“. Г-нъ Трифоновъ е познатъ вече на нашата читающа публика като прѣводачъ: Шекспировитѣ трагедии „Хамлетъ“, „Краль Лиръ“ и „Кормоланъ“, а тъй сѫщо и Пушкиновитѣ сцени „Моцартъ и Сальери“ и „Скѫперникътъ Рицаръ“ — отъ него сѫ прѣведени на български. Добри ли сѫ, лоши ли сѫ прѣводитѣ му — не ни е цѣльта тука да говоримъ: доста се писа въ нашия печатъ за тѣхъ; който, обича да чете, той е челъ и знае, какви мнѣния сѫ исказани за г-нъ Трифоновитѣ прѣводи. Ний ще кажемъ само нѣколко думи за „Борисъ Годуновъ“.

Тѫзи драма е едно отъ капиталнитѣ произведения на Пушкина; появяваньето на „Борисъ Годуновъ“ се е очаквало съ голѣмо нетърпение отъ съврѣменницитѣ на поета — любители на изящната литература. „Борисъ Годуновъ“ е окрѫчило съ още единъ вѣнецъ Пушкина. „Борисъ Годуновъ“ е прѣведенъ на всичкитѣ европейски езици. — „Борисъ Годуновъ“ трѣбваше да се прѣведе и на български. Като нѣма сега за сега възможность да имаме на български пълни сбирки отъ съчиненията на знаменититѣ списатели, то поне да прѣведемъ по-хубавитѣ отъ тѣхъ. И то е доста за сега, стига да сѫ прѣведени както трѣбва.

Прѣводътъ на драмата „Борисъ Годуновъ“ е добъръ; по-добъръ е поне отъ другитѣ прѣводи на г-на Трифонова. По тѫзи причина дойдохме до заключение, че г-нъ Трифоновъ ще стори много по-добрѣ, ако прѣвежда отъ русски само произведения на *русски* списатели, а не на английски, или каквито и да било други. Но и въ този си прѣводъ не се е отървалъ прѣводачътъ отъ нѣкои руссизми и чудати изражения, които се явяватъ тукъ-тамѣ като трѣволига изъ лозье. Ето, напримѣръ, нѣкои отъ тѣхъ:

Стр. 15.

Борисъ ще се повѫси още малко,
Като сърбачъ надъ винния пахарь.

Стр. 19.

Отколѣ сме *лишени* отъ *удѣли* . . .

Прѣводачътъ трѣбваше да обясни, какво значи то—*удѣли*, защото тѫзи дума, ако се не лъжемъ, не е никакъ позната по насъ. На сѫщата страница трѣбваше да се обяснѭтъ думитѣ: „*червената площь*“ (красная площадь) и „*червения балконъ*“ (красное крильцо); и двѣтѣ тѣзи названия бихѫ се разбрали добрѣ, ако прѣводачътъ да бѣше обяснилъ съ нѣколко думи тѣхното историческо значение.

Стр. 26.

Богъ, благослови
Тебя и днесь, и присно, во вѣки.

Тъй е исказано, че нищо не може да се разбере. По-добрѣ щѣше да бѫде, по-вече думи да се употрѣбѭтъ, та по-ясно да излѣзе.

Стр. 27.

Не сѣтуй братко, че така отрано . . .

Джендемици въ тафи и власяници . . .

Стр. 35.

Та що за постникъ е той такъвъ?

Стр. 36.

Ето ти бабо Спасовъ день.

Нѣмаме отпрѣдѣ си оригинала, но мислимъ, че това трѣбва да бѫде всеизвѣстната въ Россия поговорка: „Вотъ тебѣ, бабушка, и Юрьевъ день!“ Не трѣбваше г-нъ Трифоновъ да прѣвежда тѫзи поговорка буквално, защото поговорки буквално не се превождатъ: смѣшно излѣзва, както е и въ дадения случай. „Вотъ тебѣ, бабушка, Юрьевъ день!“ ще рѣче на български: „Сега чакъ ѭ оцапахме!“ или пъкъ: „Станѫ тя, каквато станѫ!“

Има още и други нѣкои дребни погрѣшки, но тѣ сѫ малко. Изобщо, пакъ повтаряме, прѣводътъ на драмата „Борисъ Годуновъ“ е добъръ, и ний поздравяваме българския читатель (този, който не владѣе другъ езикъ, освѣнъ българския и когото не мързи да чете), дѣто има възможность да се запознае съ това високохудожественно произведение на Пушкина.

Много добрѣ е сторилъ прѣводачътъ, дѣто е турилъ въ началото на книгата бѣлѣжкитѣ и писмата на самия Пушкинъ, относящи се до драмата „Борисъ Годуновъ“. „Читательтъ ще види въ тѣхъ при какви условия и при какви възглѣди на драмата е съставялъ той (Пушкинъ) произведението си, отъ какви източници се е ползувалъ и какъ ги е видоизмѣнявалъ“ . . . . казва прѣводачътъ. Тѣзи бѣлѣжки, добавяме ний, спомагатъ да се разбере по-добрѣ самата драма. А то е много важно за читателя.

Варна, 15 Юний 1892 г.

И. Прѣглѣдовъ.

НОВИ КНИГИ И СПИСАНИЯ.

Получени сѫ въ редакцията слѣднитѣ нови книги и списания:

1) „**Юридическо Списание**“. Год. IV. Книжка VI. Издаватъ: *П. Ив. Данчовъ, Георги Згуревъ* и *А Каблешковъ* — София. Абонаментъ за година 10 лева.

2) „**Домашенъ Приятель**“, мѣсечно списание. Год. IV. Бр 6-й. Издава *Българското Евангел. Дружество* — София. Абонаментъ за година $3^1/_2$ лева.

3) „**Сѫдебна Библиотека**“, ежемѣсечно списание за законодателство, правосѫдие и администрация. Година V. Книга V. Редакторъ и издатель *И. Н. Минтовъ* — Ямболъ. Абонаментъ за година 6 лева.

4) „**Изворъ**“, иллюстровано списание за ученици и ученички. Год. I, кн. VI. Редактори: *Ив. Ивановъ* и *Т. Ц. Трифоновъ.* — Русе. Абонаментъ за година 5 лева

5) „**Нова Свѣтлина**“ или тълкуванне на тайнитѣ явления въ природата. Год. II, кн. III. Редакторъ Издатель *Д-ръ Мирковичъ* — Бургазъ. Абонаментъ за година 4 лева.

АДМИНИСТРАЦИЯТА,

моли г-да постояннитѣ дописници на вѣстника, да испратіѫтъ смѣтка (опия, на които още не е плащано), за да имъ се исплати, на опрѣдѣлени отъ тѣхъ мѣста или лица, гдѣ да е. Освѣнь туй умоляватъ се и отъ редакцията да іѭ увѣдоміѫтъ: ще продължаватъ ли и прѣзъ втората година съ сѫщитѣ и сега добавъчни условия, или какъ желаіѫтъ?

Съ този брой свършваме първата година на вѣстника. Ония г-да, които не сѫ платили, но желаѭтъ да си заплатѭтъ абонамента, слѣдва вече да не забавѭтъ исплащаньето и отъ сега. Молимъ ги настоятелно да направѭтъ туй до 10-й идущий мѣсецъ.

Приематъ се пари за втората година на вѣстника.

Скороназначенийтъ ни втори агентъ, г-нъ **Никола Н. Караджовъ**, е уволненъ на 16-й този мѣсецъ. Откритийтъ му листъ не е повърнѫтъ въ администрацията, защото билъ загубенъ. Той прѣстанѫ да служи едноврѣменно и на списанието „*Изворъ*“, агентурата на което бѣше му тъй сѫщо възложена. Гаранцията му ще се освободи на 15-й Юлий; за туй всѣкой, който му е далъ пари по вѣстника, а не е получилъ квитанция, подписана именно отъ Редакторъ-Издателя, трѣбва да съобщи въ администрацията до първий Юлий. Послѣ това врѣме ако заявѭтъ, не ще се уважаватъ.

Първийтъ ни агентъ, г-нъ **Ат. Д. Вангеловъ**, се намира въ Южна България по работитѣ на вѣстника и списанието „Изворъ“

ВѢСТНИКАРСКА БОЛѢСТЬ

Имаме честни и благородни абонати платци — благодаримъ имъ. Но имаме и такива, които ни възмущаватъ. Напр., кога се яви при тѣхъ нашъ агентъ, връщатъ го съ „ела утрѣ!“, „ела послѣ пладнѣ!“, „чакай да заема отъ нѣкого!“, „азъ съмъ приятель на Бобчевски“, „азъ ще ги пратѭ направо, че сега нѣмамъ“, „ела еди-кога!“, а, като отиде, нѣма го нарочно, и прч. Какви сѫ тѣзи отговори на тѣзи г-да? Не щешъ да платишъ, свидѭтъ ти сѫ 10-на лева за вѣстникъ „Черно Море“ — не е на сила, съобщѝ, върнѝ вѣстника, за да не се лъже той поне съ абонати, та да харчи повече за хартия, печатъ и прч,

Печатаме 2000 екземпляра (бѣхме почнѫли съ 1000), а половината имъ още стоѭтъ днесь неплатени още! Всѣка поща — ама наистина всѣка поща — по единъ по двама искатъ да се записватъ, отворени писма колкото щешъ, четци — сѫщо, и хубаво: радваме се на туй; но платци — рѣдкость! Прѣзъ цѣлата година не можемъ да наброимъ нито 150 души, които направо въ администрацията сѫ си пратили абонамента! Ний сме по благодарни *да върнѫтъ вѣстника всички, които не обичатъ да платѭтъ*, та да знаемъ смѣткитѣ си — ще спрѣмъ ли, ще продължаваме ли. По-напрѣдъ имаше се страхъ, че ужь, като всѣки вѣстникъ, може би, да спрѣ, но минѫ се и годината вече, а тия ужь страхливци сé си сѫ такива. Ето: имаме 3700 лева дефицитъ, между които вече 800 лева подъ лихва въ Сиротската Касса, а недоборъ — между 8500 — 9000 лева! Канимъ, канимъ, но като че молитва четемъ: и съ каненье и безъ каненье — сé то.

Почваме втората година пакъ на нашъ рискъ и нема неплатившитѣ ще си платѭтъ вече *стария* борчъ? Не вѣрваме (и да има—малцина); затуй **първийтъ брой (51-й) отъ втората година ще се испрати само на платившитѣ ни до сега абонати.** Изведнъжъ ще прѣкратимъ около половината екземпляри. Това ето публично казваме. По-добрѣ да имаме макарь само 500 абонати, но сигурни, та да знаемъ що губимъ срѣщу денонощни трудове, а не 2000 абонати съ увѣрения и даже укори, че не щѣли ни пропаднѫтъ паритѣ у тѣхъ. Администрация на вѣстникъ не може да бѫде друго, освѣнъ търговска контора: платѝ — четѝ!

Всичко до тука не се отнася до г-да абонатитѣ ни въ ония градове, въ които още не е ходилъ нашъ агентъ, именно: изъ Кюстендилския, Трънския, Софийския (безъ окр. градъ), Ломския, Видинския (безъ окр. градъ) и Вратчанския окрѫзи. Тѣ ще се обходѭтъ прѣзъ Юлий мѣсецъ.

Администрацията.

ЖЕЛѢЗНИ КАССИ

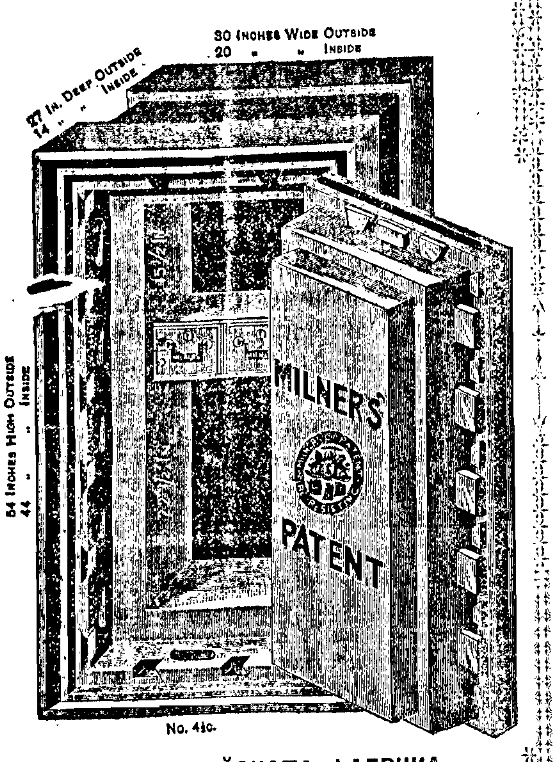

ОТЪ АНГЛИЙСКАТА ФАБРИКА

МИЛНЕРСЪ

Противостоящи и на насилие и на огънь, доказано чрѣзъ много случаи и удостовѣрения. Единственни най-сигурни и здрави за търговци, банкери, златари, адвокати и пр.

НАМИРАТЪ СЕ ЗА ПРОДАНЬ

Въ **Русее**: у главния прѣдставитель за България

СТЕФАНЪ А. ХАДЖОПУЛО

Въ **София**: у господа

КАЛЖПОВЪ И МАРКОВЪ

Въ **Пловдивъ** и **Варна**: у господа

З. А. ХАДЖОПУЛО И С^ie

Цѣни по разни величини отъ 9 до 350 лири Английски.

12—260—3

УРОЦИ НА ФРЕНСКИ.

Г-нъ **Ж. САНТО**, дипломиранъ професоръ на френски езикъ, училъ се въ Парижъ, има честь да съобщи на почитаемата публика, че дава уроци.

Желающитѣ се умоляватъ да се отнесжтъ до него (Ш участъкъ Н-о *51)* или до коафьора на Негово Ц. Височество, г-на Ангела Ивановъ.

Варна, 9-й Априлий 1892 г.

12—234—8

КЖЩА ЗА ПРОДАНЬ

на два етажа, съ двѣ маази, отдѣлно двѣ стаи за живѣянье, съ голѣмъ дворъ, въ III участъкъ, № 333, въ гр. Добричъ.

За споразумение до стопанина

КОЛЮ КОСТОВЪ.

ДОБРИЧСКО ГРАДСКО ОБЩ. УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2057

Добричкото Гр. Общинско Управление, възъ основание чл. 26 отъ закона за отчуждението недвижими имоти за държавна и общественна полза, обявява на интересующитѣ се, че маломѣрното дюкенско мѣсто на наслѣдницитѣ на покойний Бадури Стойчо Радевъ ще се отчужди за общественна полза, поради което е оцѣнено по 25 лева единъ квадр. метръ отъ коммисията назначена съ рѣшение на Общин. Съвѣтъ отъ 23 Май т. г. подъ № 14 Ст. Ш. Освѣнъ това се запрещава на претежателитѣ му да прѣдприематъ каквито и да сж работи съ което би се измѣнило състоянието на мѣстото.

Гр. Добричъ, 20 Юний 1892 год.

Кметъ **Ж. Поповъ**

Секретаръ **А. Коларовъ.**

(1 — 286 — 1)

ОТЪ СЖДЕБ. ПРИСТАВИ ПРИ ВАР. ОКР. СЖДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ.

Н-о. 730.

Подписанний В. Балиевъ Пом. Сждебенъ Приставъ при Варн. Окр. Сждъ на Ш окол. испълн. участъкъ, на основание чл. чл 1008 — 1026 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ трикратно публикуванье настоящето въ мѣстний вѣстникъ „Черно Море“ слѣдъ двѣ недѣли ще почне и ще продължи 31 день и отъ послѣ наддавание 5% до 10 дни въ канцелариятa ми въ гр. Варна ще продавамъ слѣдующитѣ недвижими имущества, принадлѣжащи на Янчо Павлевъ и Юмеръ Мехмедовъ отъ с. Таптъкъ, а именно: На Янчо Павлевъ: 1) Една кжща съ дворъ отъ два декара въ с. Таптъкъ, състояща отъ три стаици проста постройка съ сазенъ покривъ, при съсѣди: Али Мехмедовъ, Юсню Ходжовъ и отъ двѣтѣ страни пжть, оцѣнена 350 лева; 2) Нива 10 декари въ землището на с. Таптъкъ, мѣстность „Сиври Тепе“ при съсѣди: Доню Христовъ, Коси Стойчевъ и Михо Атанасовъ, оцѣнена 70 лева; 2) Нива 6 декара, мѣстность „Шосето“ при съсѣди: Михалъ Атанасовъ, Атанасъ Петровъ, Яни Щеревъ и Шосето, оцѣнена 40 лева; 4) Нива 10 декара сжщо землище, мѣстность „Корталъ-Тепе“ при съсѣди: Костадинъ Николовъ, Сали Чобанъ Хасановъ и Драка, оцѣнена 70 лева и 5) нива 11 декара мѣстность „Балладжалж“ при съсѣди: Христо Николовъ, Ахмедъ Бекировъ, Мехмедъ Молла Бекировъ и Мимитръ, оцѣнена 77 лева.

На Юмеръ Мехмедовъ: 1) Една кжща съ една стая съ единъ плѣвникъ сазенъ покривъ, съ дворъ отъ два декара въ с. Таптъкъ, при съсѣди Сюлеманъ Мехмедовъ, Нико Василевъ и отъ двѣтѣ страни пжть, оцѣнена 80 лева; 2) лозе 1 декаръ въ землището на с. Таптъкъ, мѣстность „Старитѣ лозя“ при съсѣди: Паско Щеревъ, Тодоръ Тийловъ, Димо Статевъ и пжть оцѣнено 120 лева; 3) лозе 1 декаръ сжщо землище, мѣстность „Бостанлжкъ-Ени Баиръ“ при съсѣди: Димо Янчовъ, Паско Тодоровъ и отъ двѣ страни пжть, оцѣнено 72 лева, всички оцѣнени по емлячнитѣ книги.

Тѣзи имущества ще се продаджтъ, за удовлетворение искътъ на Варнен. Земледѣлческа Касса по испълнит. листъ, No. 1175 отъ 24 Юний 1891 г. на Козлуджанский Мировий Сждия, състоящъ се отъ 247 лева, особно лихвитѣ и разноскитѣ по испълнението.

Наддаваньето ще почне отъ горнята оцѣнка.

Интересующитѣ се могжтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Гр. Варна 9 Май 1892 год.

П. Сждеб. Приставъ: **В. Балиевъ.**

(3 - 282—1)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 952

Подписанний В. Баллиевъ, Помощ. Сждебенъ Приставъ при Варненский окржженъ Сждъ, на III околийский участъкъ на основание чл. чл. 1008 1026 отъ гражданското Сждопроизвод., обявявамъ че слѣдъ трикратното публикувание настоящето въ Вѣстникъ „Черно Море“, и слѣдъ двѣ недѣли ще почне и се продължава 31 денъ и отъ послѣ наддавание 5 % до 10 дни въ канцеларията въ г. Варна ще продавамъ слѣдующитѣ недвижими имущества, принадлѣжащи на Хасанъ Исмаиловъ отъ С. Яйла, а тѣ сж 1) Една Нива отъ 25 декара въ землището на С. Яйла мѣстность „Паша Дереси“ при сжсѣди: отъ трите страни гора и отъ четвърта съ пжть, оцѣнена 312 лева

Тѣзи имущества ще се продадътъ за удовлетворение искътъ на К. Ранковъ, адвокатъ на М. Хасановъ отъ С. Яйла, по испълнителний листъ №. 1802 отъ 21 Февруарий 1892 год. на Варн. Окол. Мировий сждъ, състоящъ се отъ 600 лева особно разноскитѣ по испълнението

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката. горѣ

Интересующитѣ се могжтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ, въ канцеларията ми.

Г. Варна 15 Юний 1882 г.

П. Сждебенъ Приставъ: **В. Балиевъ**

(3—285 -1)

ОБЯВЛЕНИЕ

№. 838

Подписанний В. Баллиевъ Помощ. Сждебенъ Приставъ при Варненский Окржженъ Сждъ, на III окол. участъкъ, на основание чл. чл. 1008 1026 отъ гражданското Сждопроизв., обявявамъ, че слѣдъ трикратното публикувание настоящего въ мѣстний Вѣстникъ „Черно Море“ слѣдъ двѣ недѣли ще почне и ще се продължава до 31 день и отъ послѣ наддавание 5% до 10 дни въ канцелярията си въ г. Варна ще продавамъ слѣдующитѣ не движими имущества принадлѣжащи на Абди Тахировъ отъ С. Козлуджа, а тѣ сж I) Една кжща въ С. Козлуджа, състояща отъ една стая покривъ сазенъ съ 6 ара дворъ, при съсѣди: Вълканъ Вълевъ, Илия Обретеновъ и Алмазъ Ахмедъ, оцѣнена споредъ емлячнитѣ книги 175 лева, II) Нива 4 декара, въ землището на С. Козлуджа, мѣстность „Кара Тепе“ при съсѣди: Ранко Петровъ Митю Димитровъ и пжть, оцѣнено сжщо по емлячнитѣ книги 52 лева

Тѣзи имущества ще се продаджтъ за удовлетворение искътъ на Варненската Земледѣлческа Касса по испълнителний листъ № 1160 отъ 24 Юний 1892 година на Козлудж. Мировий сждъ, състоящъ се отъ 90 лева, особно лихвите водение дѣло и разноски по испълнението

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката горѣ

Интересующитѣ се могжтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ, въ канцелярията ми.

Г, Варна 27 Май 1892г.

Сждебенъ Приставъ: **В. Балиевъ**

(3—281—1)

ОБЯВЛЕНИЕ

№. 731

Подписанний В. Баллиевъ Помощ. Сждебенъ Приставъ при Варненский Окр. Сждъ на III окол. испълн. Участъкъ, на основание чл. чл. 1008-1026 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ че слѣдъ трикратного публикувание настоящето въ мѣстний Вѣстникъ „Черно-Море„ слѣдъ 2 недѣли ще почне и се продължава 31 день и отъ послѣ наддавание по 5% до 10 дни въ канцеларията си въ гр. Варна ще продавамъ слѣдующитѣ недвижими имущества принадлѣжащи на Димо Попповъ отъ с. Кара-Хюсеинъ, а именно: 1) отъ кжщата му една стая съ керемиденъ покривъ съ 2 декара дворъ въ с. Кара-Хюсеинъ при съсѣди: Михо Филчевъ, Василъ Димовъ и пжть, оцѣнена 400 лева; 2) нива 15 декара въ землището на с. Кара-Хюсеинъ, мѣстность „Баларъ“ при съсѣди: Василь Попповъ, Петръ Славвовъ, Христо Вълчевъ. Парашкева Щерева и Парашкева Димитрова, оцѣнена 150 лева; 3) нива 5 декара мѣстность „Аккоюнский-пжть“ при съсѣди: Василъ Попповъ, Михалъ Яцовъ, Димитръ Шеровъ, по срѣдъ минава пжть, оцѣнена 15 лева; 4) нива 7 декара сжщо землище, мѣстность „Таптъкъ-Иолу“ при съсѣди: Яни Панайотовъ, Стойко Желевъ и Димо Яневъ, оцѣнена 75 лева; 5) нива 4 декара сжщо землище мѣстность „Челеби-Чаиръ“ при съсѣди: Саръ Янчо, Иванъ Чолаковъ, Петровъ и пжть, оцѣнена 40 лева; 6) Чаиръ отъ ½ декаръ сжщо землище мѣстность „подъ баира до селото“ при съсѣди: Жеко и Проданъ Филчеви и баира, оцѣненъ 15 лева; 7) лозе 1 декаръ сжщо землище, мѣстность „Ветитѣ лозя“ при съсѣди: Георги Станчевъ, Коста Ангеловъ, Щерю Христовъ и Яни Панайотовъ, оцѣнено 60 лева и 8) нива 15 декара сжщо землище, мѣстность „Боасъ-Кесенъ“ при съсѣди: Василъ Попповъ, Георги Костадиновъ, Георги Нейковъ и пжть, оцѣнена 150 л. оцѣнена е споредъ емлячната книга.

Тѣзи имущества ще се продаджтъ за удовлетворение искътъ на Варнен. Земледѣл. Касса по испълн. листъ No. 8005 отъ 30 Декемврий. 1891 год. на Козлуджански Мировий Сждия, състоящъ се отъ 428 лева, особно лихвитѣ и разноскитѣ по испълнението

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката горѣ.

Интересующитѣ се могжтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Гр. Варна 6 Май 1892 год.

П. Сждеб. Приставъ: **В. Баллиевъ**

(3—283—1)

ОБЯВЛЕНИЕ.

Н о. 1118.

Подписанний, Д. Капитановъ., П. Сждеб. Приставъ при Варненский Окр Сждъ на I Добричский участъкъ на основание испълнителний листъ, подъ Н-о. 42, изданенъ отъ Добричский мюфтийский намѣстникъ и съгласно чл. чл. 1007—1026 отъ гражданското сждопроизводство и чл. 151 отъ закона за настойничеството обявявамъ, че отъ послѣдньото трикратно публикуванье настоящето въ в. „Черно Море“ и до 31 день ще се продава на публиченъ търгъ ⅕ часть отъ единъ дюкянь, находящь се въ гр. Добричь, въ I участъкъ подъ Но. 511, едноетаженъ построенъ отъ дървенъ материалъ, при съсѣди: Бояджи Стойчо Радевъ, Мурза Бекировъ, Доврамаджи Халилъ Юмеръ и пжть оцѣнена частьта 300 лева, принадлѣжаща на сирачето Фетме Джерахъ Османова.

Горѣпомѣнжтата часть е собственна на малолѣтното което притежава по наслѣдство отъ баща си и ще се продава за тѣхна полза съгласно чл 67 отъ закона за настойничеството.

Наддаваньето ще почне отъ оцѣнката.

Желающитѣ господа да купятъ горѣпомѣнжтото имущество могжтъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣкий присжтственъ день и часъ за да наддаватъ. Слѣдъ истичанье горний срокъ търга ще се продължи още 10 дни за наддаванье 5%

Гр. Добричь, 1892 г.

I. П Сждеб. Приставъ: **Д. Капитановъ.**

(3 284 1)

ОБЯВЛЕНИЕ

№. 1127.

Подписанний, Иванъ Данчевъ. Сждебенъ Приставъ при Варненский Окржженъ сждъ, на I градский Участъкъ, на основание чл чл. 1004, 1009—1025 отъ Гражданского Сждопроизводство обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно публикувание настоящето ми въ Вѣстникъ „Черно Море“ слѣдъ двѣ недѣли ще почне публичната продажба ще ся продължава 31 день и въ десетъ дни съ право 5% ще продавамь слѣдующето недвижимо имущество, принадлѣжаще на Андонъ Ангеловъ отъ гр. Варна, а то е едно лозе, находяще ся въ Варненскитѣ лозя, мѣстность „Турна Тепе“, състояща отъ осемъ декара, ограничено съ лозята на Дюрони Ризопуло. Това имущество отвѣтника го притежава собственно негово; първоначална цѣна дадена отъ истеца 400 лева.

Това имущество ще се продаде за удовлетворение искътъ на Ибрямъ Хасановъ и Али Хюсеиновъ по испълнителний листъ No. 1563 отъ 38 Ноемврий 1890 г. на I Варненский Град Мировий сждъ състоящъ се отъ 640 лева, лихви и други разноски по испълнението.

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката, показана по горѣ.

Интересующитѣ се могжтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ, въ канцеларията ми.

г. Варна 27-й Май 189 г.

Сждебенъ Приставъ: **Ив. Данчовъ**

(3—273—1)

ОБЯВЛЕНИЕ.

№. 840

Подписанний Иванъ Данчовъ, Сждебенъ Приставъ при Варненский Окржженъ сждъ, I градский Участъкъ, на основание чл. чл. 1004 –1026 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно публикувание настоящето въ Вѣстникъ „Черно Море“. продажбата ще почне слѣдъ двѣ недѣли, ще ся продължава 31 день и въ десетъ дни съ право 5% ще продавамъ слѣдующето недвижимо имущество принадлѣжаще на Саркизъ Полтишевитѣ сираци отъ г. Варна, а то е: Едно лозе въ Варненскитѣ лозя мѣстностъ, „Малка Кокарджа“, състояще отъ единъ и половина увратъ, ограничено съ лозята на Стефанъ Николовъ, Увасъ Гарабетовъ, Мадатия Сукиязовъ и Саркисъ Сукиясовъ. Първоначалната цѣна 100 лева

Това имущество ще се продаде за прѣхрана сирацитѣ по испълнителний листъ No. 94 отъ 13 Януарий т. г. на I Варненский Градский Мировий Сждия.

Надаванието ще почне отъ оцѣнката.

Интересующитѣ се могжтъ да виждатъ книжата на продажбата всѣки присжтственъ день и часъ, въ канцелярията ми.

Г. Варна 29-й Априлий 1892 г.

Сждебенъ Приставъ: **Ив. Данчевъ**

(3—276—1)

Печатница на Христо Н. Войниковъ —Варна.